

N:o 62.

Toinen Saarna Kolmantena Helluntaipäivänä.

Evank. Joh. 10: 1–10.

Tämä evankeliumi esittää meille kuvauksessa ja vertauksessa aivan samaa, mitä toisessa paikassa olemme oppineet Kristuksen valtakunnasta ja saarnavirasta seurakunnassa. Siitä on laveammin puhuttu evankeliumissa hyvästä paimenesta, johon tämä liittyy. Tässä tehdään erotus niiden monenlaisten oppien välillä, joilla tahdotaan ihmisiä taivaaseen johdattaa, jotta voisimme oikein tuomita, mikä on oikea Pyhän Hengen oppi, mikä ei. Eriytyisesti koskettaa hän tässä kolmenlaiseen oppiin, joista ainoastaan yksi autuaaksi tekee. **Ensimmäinen** on niiden, jotka hän nimittää varkaiksi ja ryöväreiksi, **toinen** on lammashuoneen ovenvartijan ja **kolmas** sen oikean paimenen, jolle ovenvartija avaa päästäten hänet sisälle. Johannes kertoo, etteivät opetuslapset ymmärtäneet tätä vertausta, kunnes hän selitti itse ja yksin olevansa lammashuoneen ovi ja myöskin paimen. Emme mekään asiata ymmärtäisi, ellei hän itse sitä selittäisi ja valaisisi.

Kristikunnassa tavataan nimittäin kaikkina aikoina näitä kolmenlaisia oppeja vaaraa ja hätää synnyttämässä, niin että ihmisiä täytyy varoittaa katsomaan hyvästi eteensä ja kahtamaan henkiä, jotka pelkkää vahinkoa ja turmiota hankitsevat eivätkä muuta tee lammasten joukkoon päästyään, kuin varastavat heiltä puhtaan opin oikean laitumen ja Jumalan sanan lisäksi murhaavat sielut. Sen vuoksi myöskin apostolit valittavat kristittyjä ahkerasti sellaisilta, esim. P. Paavali Ap. Tek. 20: 29, jossa heistä ennustaa sanoen; **Minä tie-**

dän minun lähtemiseni jälkeen tulevan teidän sekaanne hirmuiset sudet, jotka ei laumaa säästä.

Tällä nyt tarkoitetaan niitä, jotka tahtovat sieluja hallita sellaisella opilla, jonka he omasta viisaudestaan tai mielivallastaan ovat keksineet ja sepustelleet määräellen, kuinka heidän tulee tuota ja tätä tehdä, jos tahtovat autuaiksi tulla. Tuommoisia oppeja oli esimerkiksi juutalaisilla fariseusten ja kirjanoppineiden omat ihmisopetukset, säädöt ja omien töitten jumalanpalvelukset, ja paavikunnassa taasen tuo suunnaton väärän jumalanpalveluksen, itsevalittujen töiden ja munkkeuden moska, puhumattakaan julkisesta epäjumalanpalveluksesta, kuolleitten pyhien avuksihuutamisesta, annekirjoista, kiirastulesta y. m. häpeällisestä valhekeksinnöstä. Nämä tietysti eivät ole mielestään varkaita eikä ryöväreitä, vieläpä pitää maailma heitä oivallisina, suuriarvoisina, terveellisinä opettajina ja saarnaajina, kunnes Kristuksen sana heidät ilmaisee ja saadaan nähdä, että he surkeasti viettelevät ja turmelevat ne sielut, jotka heitä seuraavat.

Varkain sanotaan heitä sen vuoksi, että he salaa hiipien tulevat makeat sanat suussa, kuten P. Paavali Room. 16: 18 sanoo, ja suurella totuuden varjolla, vieläpä oikeissa lammasmaatteissakin teeskennellen erinomaista uskollisuutta ja rakkautta sieluja kohtaan. Mutta heissä on kuitenkin tunnusmerkki, josta Kristus opettaa meitä tuntemaan heidät, se nimittäin, että he eivät mene ovesta sisälle, vaan

astuvat sinne muualta, eli tulevat hänen omien selityksensä mukaan hänen edellään ja ilman häntä, eivätkä ilmoita ja näytä Kristusta ainoaksi paimeneksi ja vapahtajaksi.

Nuo sanat nimittäin: **minun edelläni tulleet**, eivät tarkoita aikaa, jotka ennen Kristusta ovat saarnanneet, eikä niitäkään yksinomaan, jotka omin päinsä ilman kutsumusta rohkenevat saarnata tai salaa hiipivät sisälle, vaikka nekään totisesti eivät ole varkaita ja ryöväreitä parempia, vaan yleensä kaikkia, oikeassa kutsumuksessa ja säännöllisessä virassakin olevia, jotka eivät ensi sijassa ja alati opetuksessansa opeta uskoa Kristukseen kristinopin pääkappaleena, vaan sysäten syrjään uskon Kristukseen johdattavat omaan pyhyyteen ja jumalanpalvelukseen.

Ellei näin olisi laita, eivätpä he tekisikään oppillaan mitään vahinkoa. Eihän kaikki opit meidän töistämme olisi vahingollisia, jos he vaan eivät yllyttelisi ihmisiä uskomaan ja turvautumaan niihin, aivan kuin niillä syntein anteeksi saaminen ansaittaisiin. Mutta sitä ei saa kärsiä, että meitä opetetaan niihin uskalustamme ja uskoamme panemaan, sillä yksin Kristukseen on se perustettava, tai että niitä pidetään minään erinomaisena jumalanpalveluksena, sillä siihen ei heillä mitään Jumalan sanaa ole.

Me voisimme myöskin ilman vahinkoa pitää kaikki paavin ja hänen kirkolliskokouksensa käskyt, jolleivät ne ole aivan ristiriidassa itse Jumalan sanan kanssa ja jolleivät ne muuta koskisi kuin ulkonaista järjestystä ja määräaikojen, vaatetusten, ruokain y. m. vaarinottamista, jonkalaisesta muutenkin toinen ihminen pyrkiköön toisensa kaltaiseksi. Niin, jolleivät vaatisi niitä muina kuin ulkonaisina ehdonvallan asioina, jotka eivät ole tarpeellisia eikä välttämättömiä autuuteen, kuten heidän papistojärjestyksensä ja munkkilaitoksenakin on enimmäkseen pelkkää hyödytöntä,

jonnin joutavaa ilveilyä ja lastenleikkiä, joka sopii laskijaisvehkeilijöille ja silmäkääntäjille. Mutta kun he tuollaista käskevät autuuden menettämisen uhalla sanoen, että ken sitä ei noudata, se joutuu kaikkivaltiaan ja kaikkein pyhimmän Jumalan vihaan ja epäsuosioon ja tuomitaan helvettiin, niin on tämä jo oikean anttikristuksen vertajanoova sudenulvonta kristikunnassa.

Tämmöisiä varkaita ja ryöväreitä on suuri ja aina kaikkein lukuisin joukko maailmassa eikä heidän laitansa toisin voi ollakaan, sillä he elävät ulkona Kristuksesta. Ja maailma haluaakin tuollaisia ensisaarnaajia eikä parempia ansaitsekaan, koska se Kristusta ei kuule eikä noudata. Ei siis ole mikään ihme, että oikeita kristittyjä ja saarnaajia on niin harvassa ja että väärän kirkon joukko on aina paljoa suurempi. Siinä sitten sekä opettajat että oppilaat viettelevät toisiaan, ja kuten 5 Moos. 29: 19 sanotaan: **Juopuneet janovitten kanssa hukutetaan**. Oikealle kirkolle antaa Kristus sen sijaan sen lohdutuksen, että hänen lampaansa kavahtavat itsensä sellaisista, eivät liity heihin eivätkä seuraa heitä, kuten sittemmin sanoo selvemmin: **Minun lampaani kuulevat minun ääneni, mutta muokalaisten ääntä he eivät kuule**.

Tosin saattaa tapahtua, että varkaat ja ryövärit ensimmältä ja jonkun aikaa saavat heitä väärällä loisteellansa pettää, kuten tähän asti paavikunnassa on tapahtunutkin, jossa kaikki saarnatuolit ja kirkot ovat niitä täynnä olleet ja varsin vähän on kuultu Kristuksen, oikean paimenen ääntä. Sitähän on Kristuskin ennustanut Matt. 24: 24 sanoen: **Että myös, jos taitais tapahtua, valitutkin eksytettäisiin**. Mutta kuitenkin ovat he lopulta tulleet autetuiksi niistä erilleen ja päässeet kuulemaan oikean paimenen ääntä sekä seuraamaan häntä. Samoin on monta sellaista vielä kuolinvuoteellakin tulleet temmatuksi ja pelastetuksi paavin

eksytyksestä, niin että ovat Kristuksen käsittäneet ja hänessä kuolleet.

Tämmöinen on nyt ensimmäinen kirottu joukko saarnaajia ja opettajia, jotka suorastaan ovat Kristusta vastaan eivätkä muuta tee kuin viettelevät ja turmelevat sieluja. Nämä erottaa hän itsestään aivan pois lausuen sen päätöksen, ettei sellaisia suinkaan saa kärsiä eikä kuulla, vaan jokaisen tulee se tietää että ne, jotka ulkona Kristuksesta ovat ja ihmisiä johonkin muuhun ohjaavat, eivät totisesti muuta ole kuin varkaita ja ryöväreitä.

On sitten toisia saarnaajia, jotka julistavat Jumalan käskyjä ja lakia, jota eivät itse ole keksineet, vaan Raamatusta ottaneet, jommoisia juutalaisten opettajat eli kirjanoppi-neet olivat, mikäli he Mooseksessa ja laissa pysyivät. Heistä sanoo Matt. 23: 2, 3 Kristus: **Moosesen istuimella istuvat kirjanoppi-neet ja fariseukset. Kaikki siis, mitä he teidän käskevät, se pitäkää** j. n. e.

Tämä oppi itsessään ei ole vastoin Kristusta, mutta jos sitä niin käytetään, että opetetaan ihmisiä uskaltamaan itseensä ja lain töiden kautta autuaaksi tulemaan, niin ovat sellaiset opettajat varkaita ja ryöväreitä yhtä hyvin kuin toisetkin, sillä hekin estävät ja ehkäisevät lampaista pääsemästä Kristuksen tykö.

Jos taasen tätä saarnaa tahdotaan oikein käyttää, hyödyllisesti ja kelpollisesti, niin älkööt saarnaajat itse edellisten tavoin astuko lammashuoneeseen, älköötکہ rohjetko paimenia olla, vaan ainoastaan oikean paimenen Kristuksen ovenvartijoita ja palvelijoita, jotka pitävät lampaat suojassa ja turvassa, ettei muukalainen niiden sekaan hiivi. He tekevät tilaa ja sijaa paimenelle, joka itse käyttelee lampaat laitumella, joten siis tuollaisen viran tehtävä on ei itse kaitseminen vaan paimenelle avaaminen, että lampaat saisivat häntä itseään kuulla ja olla hänen hoidossaan.

Sellaisia ovat olleet juutalaisen kansan keskuudessa Mooses ja profeetat, samoin Johannes Kastaja ja ovat vieläkin kaikki, jotka saarnaavat lakia parannukseksi, ja ohjaavat kansaa Kristuksen tykö, jotta hän heitä auttaisi synnistä ja kuolemasta. He nimittäin toimittavat ovenvartijan molempia tehtäviä, **ensiksi** torjuvat muukalaisia, jotka itse tulevat paimenina houkuttelemaan lampaista perässään, etteivät he voisi lampaista vietellä väärällä uskotellulla ja töihin turvaamisella, vaan että he oppisivat tuntemaan syntinsä ja vaaransa ja olisivat valmiit ja kelpolliset odottamaan paimentansa.

Lain tehtävästä lausuu P. Paavali Gal. 3: 23, 24 näin: **Se on annettu sitä varten, että me sen alla kätkeäisiin ja suljettaisiin tulevaiseen Kristuksen uskoon. Laki on meidän opettajamme Kristuksen tykö, että me uskon kautta vanhurskaiksi tulisimme.** Jos lakia niin opetetaan, että ihminen Jumalan vihan ja rangaistuksen uhalla pidetään sekä ulkonaisessa kurissa että estetään julkeaksi ja suruttomaksi tulemasta, ja että hänessä myöskin herätetään sisällinen pelko ja kauhu tuntemaan ja näkemään omaa kykenemättömyyttään ja viheliäisyyttään, josta hän ei itseään voi auttaa, niin se on oikeata lammashuoneen suojelemista ja sulkemista, etteivät lampaat juoksentele siitä eksyksiin ja joudu suden saaliiksi.

Mutta tämmöinen saarna ja ovenvartijan tehtävä ei ole vielä kylliksi lampaille. Jos, näet, niiden pitää näin oleman ainoastaan sisään suljettuina, niin täytyy niiden nääntyä ja kuolla nälkään. Sen vuoksi kuuluu toiseksi virkaan myöskin, että ovenvartija avaa oikealle paimenelle, joka itse sitten saa lampaista ruokkia, sillä sen tulee olla kaiken seurakunnassa toimitetun saarnaamisen ja opetuksen tarkoituksena. Muutoinhan ei tarvittaisi ovenvartijoita eikä saarnaajia.

Se taas on oven avaamista Kristukselle, kun lakia sanotulla tavalla opetetaan. Jumala tahtoo sinun pitämään nämä käskyt ijankaik-kisen kadotuksen uhalla, ja vaikka sinä ne jo mahdollisimmassa määrässä pitäisitkin, tulee sinun kuitenkin tietää, ettei sen kautta kuitenkaan tule Jumalan edessä vanhurskaaksi eikä autuaaksi, sillä sinä et voi niitä koskaan niin täyttää kuin sinulta vaaditaan. Luukk. 17: 10 sanoo Kristuskin : **Koska te olette kaikki tehneet, kuin teille käsketty on, niin sano-kaat: me olemme kelvottomat palvelijat; me teimme sen kuin meidän piti tekemän.** Sen vuoksi täytyy sinulla tuon kaiken ohella olla Herra Kristus oikeana paimenena, joka sinulle antaa täydellisyytensä ja rikkautensa ja joka sinua ruokkii, kaitsee ja autuuttaa.

Näin saat sinä molemmat virantehtävät oikein toimitetuksi ja voit töitten opin oikein erottaa uskon opista. Laki tulee siis pitää, mutta ei kuitenkaan siihen uskaltaa, ja uskon pitää asuskella ja hakea lohdutusta ainoastaan Kristuksen laiumella. Töiden tulee siis tavoitella lain täyttämistä, mutta uskon etsiä armoa Kristuksessa.

Jos nyt ovi on paimenelle näin avattu ja hän sinne käy sisälle, niin saavat lampaat loh-dutuksensa ja apunsa, kuten Kristus evanke-liumin lopussa sanoo: **Minä tulin, että heillä pitää elämä oleman ja yltäkyllin oleman.** Sillä silloin Kristus itse heitä hallitsee, joh-dattaa, taluttaa, kaitsee ja voimassa pitää, vai-kuttaa heissä sanansa ja Pyhän Hengen voi-man kautta, niin että he päivä päivältä kasva-vat ja kehittyvät ymmärryksessä, vahvistuvat uskossa, lohdutuksessa ja voitollisessa kärsi-misessä, ja tuottavat myöskin hyviä hedelmiä, opettavat, palvelevat ja auttavat toisiaan. Näin menettelee aina kristikunnassa virassaan ja tehtävässään oikea paimen, jonka omat lampaat ovat; hän pitää huolen heistä ja tekee

kaikki heidän hyväkseen, kuitenkin äänensä kautta, se on: ulkonaisella sanalla ja saarnalla.

Sen vuoksi hän sanookin itseään oveksi, jonka kautta lampaat menevät ulos ja sisälle. Samoin kuin hän siis itse on paimen, niin on saarnakin, jonka kautta hän meihin tulee ja te-kee itsensä tunnetuksi, ja samoin on vielä sydämissämme uskokin, jonka kautta hänen voi-mansa ja työnsä tunnetaan, ei mikään muu kuin Kristus. Hän niin muodoin asuu meissä ja vaikuttaa meissä ja kaikki meidän elämäm-me ja työmme on hänessä, niin että kaiken pe-rustuksena on usko häneen, ja niin että me ai-noastaan hänen tähtensä kelpaamme Jumalalle, emmekä mihinkään muuhun uskalla ja tur-vaa.

Samoin kuin hän on puhunut virastaan, jota hän sanan kautta toimittaa, samoin sanoo hän lampaistaankin, kuinka ne oleilevat hänen valtakunnassaan. Kun nimittäin ovi hänelle on avattu, niin kullevat ne kohta hänen äänensä ja oppivat sen tuntemaan, sillä se ääni on oikea, lohdullinen, iloinen ääni, joka päästää lampaat pelvosta ja kauhusta ja johdattaa ne sellaiseen vapauteen, että odottavat Jumalalta kaikkea armoa ja lohdutusta Kristuksessa. Kun he sit-ten kerran paimenen ovat käsittäneet, niin asu-vat he kaikella luottamuksella hänen tykönän-sä eivätkä mitään muuta kuuntele. Onhan heil-lä, kuten lampailta ainakin, sängen tarkat kor-vat, jotka varmasti oppivat tuntemaan ja erot-tamaan paimenensa äänen kaikista muista, niin ettei kaikki paimenina kulkevat voi heitä eksyttää.

Heillä on nyt, näet, omantunnon kokemus ja Pyhän Hengen todistus sydämissänsä siitä, ettei mikään muu oppi eikä sana voi sydäntä lohduttaa eikä oikeata uskallusta Jumalaan ja hänen avuksihuutamistaan ihmisessä herättää, kuin tämän paimenen Kristuksen oppi ja sana. Sen vuoksi luottavat he siihen aivan horjumatta ja epäilemättä, eivät töllistele eikä katsele,

mitä muut opettavat tai tekevät, mitä maailma hyväksyy tai kirkolliskokoukset päättävät. Vaikka ei yksikään ihminen maan päällä olisi heidän puolellaan, ovat he kuitenkin vakuutettuja paimenensa äänen luotettavuudesta.

Ovatpa he vielä niinkin ymmärtäväisiä, että vaikka ei mitään vaaraakaan heille siitä lähtisi ja heille annettaisiin valta hyväksyä, mitä itse tahtovat, niin jokainen hurskas sielu valitsisi mieluummin Kristuksen ja hänen pysyvän armonsa kuin omat työnsä, vaikka hänellä niitä paljonkin olisi. Hän ei nimittäin tiedä, kuinka niihin turvatessa käy; tietääpä vielä, että ne eivät kestä Jumalan tuomion edessä, kuten David Ps. 143: 2 ja kaikki pyhät sanovat: **Herra älä käy tuomiolle palvelijas kanssa, sillä ei yksikään elävä ole vaka sinun edessäs.** Mutta armon tietää hän varmasti itseään auttavan, sillä se on Jumalan sana ja totuus.

Mutta mitä se on, kun Kristus jatkaen sanoo: **Ja hän kutsuu heitä nimeltänsä ja vie heidän ulos?** Kaikki kuulevat saman Kristuksen äänen, se on: evankeliumin saarnan yhdestä uskosta, kasteesta, toivosta ja autuudesta, joka heillä kaikilla on yhtäläinen eikä toisella suurempi kuin toisellakaan. Se armo, joka Magdaleenalla on, aivan samoin kuin neitsyt Maarialla ja P. Pietarilla on sama, minkä ryöväri osaksensa sai. Mutta silloin syntyy erotus, kun hän alkaa samankaltaisessa armossa olevia kutsua erityisellä nimellä, jolla paimen kutakin lammastaan erikseen huutelee, sanoen mitä ”Kirjoksi”, mitä ”Mielikiksi”, aina asianhaaran mukaan.

Nämä ovat niitä töitä, joita Kristus itse kussakin vaikuttaa kun hän heitä hädissä ja tuskissa sanallaan lohduttaa, kehoittaa ja auttaa. Samoin hän myös kullekin jakelee lahjansa, toiselle vahvemman uskon kuin toiselle, tai suuremman ymmärryksen, ennustuslahjan ja taidon selittää Raamattua, saarnata,

hallita toisia. Sitä paitsi käyttää hän jotakuta erityisiin töihin, jotain suurempaa ja merkillisempää toimittamaan kuin toista, kuten esimerkiksi P. Paavalin kautta levittää evankeliumia avarammalle kuin toisten kautta, ja johdattaa ja kutsuu P. Pietarin toisella tavalla karsimään kuin P. Johanneksen.

Sillä lahjat ovat moninaiset, sanoo P. Paavali, 1 Kor. 12: 4–6, **mutta yksi on Henki; ja virat ovat moninaiset, mutta yksi on Herra, ja voimat ovat moninaiset, mutta yksi on Jumala** j. n. e. Samoin kuin jossain talossa on moninaisia askareita ja töitä, mutta kaikki ovat yhden isännän palvelusväkeä, samassa ruoassa ja hoidossa, ja samoin kuin yhdessä ruumiissa on monenkaltaisia jäseniä, joista kullakin on oma tehtävänsä ja tarkoituksensa, vaikka kaikilla on sama elämä, sama terveys ja kaikki saavat samasta ruoasta ja nautinnosta ravintonsa, aivan samoin on Kristuksen valtakunnassa moninaisia lahjoja, töitä, kärsimyksiä jaettuna kullekin tehtävänsä ja kutsumuksensa mukaan. Kaikki ovat he kuitenkin yhdenlaisia Kristuksen lampaita ja osallisia kaikesta hänen hyvydestään, ja toinen on hänelle yhtä rakas kuin toinenkin.

Edelleen sanoo hän: **Ja hän vie heidän ulos. Ja kun hän heitä päästää ulos, käy hän heidän edellensä** j. n. e. Ulosvieminen on, kuten edellä olen selittänyt, se **kristillinen vapaus**, että he nyt ovat irralleen päästetyt eivätkä kuten ennen suljettuja ja vangittuja lain ja Jumalan tuomion tuskalliseen pakkoon ja pelkoon. He käyvät iloisesti laitumella ja saavat ravintonsa Kristuksen suloisesta armonvaltakunnasta, josta P. Paavali Room. 6: 14 sanoo: **Ette ole lain, vaan armon alla**; samoin Gal. 3: 25: **sitte kuin usko tuli, niin emme enämpi ole sen opettajan alla.**

Tämä ei ole sellainen vapaus, että lampaat nyt voisivat ilman hoitajaa ja vartijaa juosta pois paimenestaan oman mielensä mukaan, tai

että kristitty tekisi mitä ikänänsä liha halajaa. Vaan he kulkevat nyt vapaina susien pelvosta ja hätyytyksestä, turvassa varkailta ja ryöväreiltä, rakkaan paimenensa johdossa ja seuraavat häntä halulla ja rakkaudella, minne hän vaan kuljettaa ja johdattaa, hyvin tietäen, että hän käy heidän edellensä ja hallitsee ystävällisesti niin, ettei laki enään uskalla heitä tuomita eikä syyttää, vaikka kohtakin heissä on vielä lihan heikkoutta eivätkä ole lakia täydellisesti täyttäneet.

Onhan nyt Herra ja Jumalan Poika itse paimenena, joka on ottanut lampaat armoonsa, suojaansa ja varjelukseensa, niin että ken lammasta tahtoo syyttää tai tuomita, hänen täytyy se ensin tehdä hänelle itselleen, kuten tästä P. Paavali Room. 8: 1 suloisesti kerskausten sanoo: **Ei ole nyt yhtään kadotusta niissä, jotka Jeesuksessa Kristuksessa ovat**, j. n. e. Samoin v. 33, 34: **Kuka tahtoo Jumalan valittuin päälle kantaa? Jumala on, joka tekee vanhurskaaksi. Kuka on, joka tahtoo kadottaa. Kristus on kuollut. Ja hän on myös herätetty ylös, on myös Jumalan oikialla kädellä, joka myös rukoilee meidän edestämme.**

Tämä on, sanon minä, omantunnon vapaus lain kirouksesta, jolla ei ole mitään oikeutta meihin, jos me olemme Kristuksessa. Tähän nimittäin ei kuulu ollenkaan maallisen elämän ulkonainen hallitus eikä laki, jolla ei ole mitään tekemistä hengellisen valtakunnan menossa.

Ja kuin hän omat lampaansa päästää ulos, käy hän heidän edellensä ja lampaat seuraavat häntä. Tällä tarkoitetaan kristillistä elämää tämän paimenen johdatuksessa, kun hän aina niin hallitsee, johdattaa ja kuljettaa, että he hänen allansa pysyvät uskon vapaudessa, ja myös vaeltavat nyt itsekkin samassa uskossa ja seuraavat häntä hänen kuuliaisuudessansa ja hyvissä töissä. Sillä tämä

nyt on Kristuksen esimerkki, josta 1 Piet. 2: 21 sanotaan: **Kristus jätti meille esikuvan, että teidän pitää hänen askeleitansa noudattaman**, ja Joh. 13: 15 sanoo Kristus itse: **Minä annoin teille esikuvan, että te niin tekisitte, kuin minä tein teille.**

Eihän, kuten sanottu, Kristuksen valtakunta ole sellainen, että saisimme kaikkea tehdä, mitä lihallinen mieleemme halajaa, vaan että me lunastettuina lain vankeudesta, jossa emme voineet mitään hyvää sydämeistä tehdä, siitä lähtien iloisesti ja hyvällä omallatunnolla noudattelisimme Kristusta elämässämme ja töissämme jokainen sikäli, mikäli Kristus häntä kutsuu ja johonkin erityiseen tehtävään tahtoo käyttää.

Edelläkäyvän Kristuksen seuraaminen tapahtuu nimittäin niin, että kaikki meidän elämämme ja työmme tapahtuu uskossa Kristukseen ja on alituinen uskonharjoitus; se on: uskon kautta me päätämme ja tiedämme, että me tämän rakkaan paimenen tähden kelpaamme Jumalalle ja että meidän työmme ja elämämme, vaikkakin siinä onkin heikkoutta eikä niin täydellistä kuuliaisuutta, kuin olla pitäisi, myöskin on tämän kanan siipein suojassa, niin että Jumala antaa ne hänen tähtensä kelvata itselleen. Sellaisessa luottamuksessa me sitten alamme kuuliaisuutta noudattamaan, huudamme häntä kiusauksessa ja hädässä avuksemme, tunnustamme hänen sanaansa ja palvelemme lähimmäistämme. Näin me siis sekä ulkonaisessa että sisällisessä elämässä **käymme sisälle ja ulos**, kuten Kristus tässä sanoo, ja löydämme laitumen, se on: lohdutuksen, vahvistuksen, avun, uskon kasvamisen ja kaiken hyvän.

Tähän taasen tarvitsee kristitty aina Kristuksen sanaa kuin jokapäiväistä leipää oppiakseen ja harjaantuakseen siinä lakkaamatta. Sen vuoksi sanookin hän lopuksi häntä seuraavista lampaista toistamiseen:

Sillä he tuntevat hänen äänensä; mutta ei he muukalaista seuraa, vaan pakenevat häntä, sillä ei he tunne muukalaisen ääntä. Se on: he osaavat nyt tarkoin erottaa, mikä on oikeata oppia, uskoa ja elämätä, mikä ei, sillä heillä on sana opetusnuorana, joka opettaa heitä ainoastaan paimenessa riippumaan. Sen mukaan voivat he tuomita kaikki, mitä heidän eteensä pannaan, välttää ja hyljätä kaiken, mikä tahtoo toisaalle ohjata ja johdattaa. Näin pysyvät he paimenen hoivassa varsin turvallisinä, petoksesta ja viettelyksestä vapaina, ymmärtäväisinä, hyvin vartioituna, nöyrinä, autuaina lampaina.

Katsos, näin sievästi kuvaa meille tämä vertaus Kristuksen ja hänen lampaansa. Me näemme siitä, kuinka hänen valtakunnassansa käy ja mitä meillä hänessä on, jota paitsi se tarkasti osoittaa järjestyksen, mitä ja kuinka seurakunnassa on opetettava laista, uskosta ja töistä. Mutta tätä eivät fariseukset ja heidän kaltaisensa sokeat johdattajat ja väärät pyhät ollenkaan ymmärrä, kuten Johanneskin tässä sanoo:

Mutta ei he niitä ymmärtäneet, kuin hän heille sanoi. Niin, vaikka hän noin selvin sanoin asian kuvailee ja selittää, eivät he kuitenkaan sitä ymmärrä, sillä heidän tahtovat nämä asiat oman järkensä mukaan tuomita ja ratkaista, vaikkei se enempää käsitä kuin lainoppia töistä ja niiden täyttämiseen luulee omin voimin kykenevänsä. P. Paavali Room. 10: 3 sanoo näistä: **He pyytävät omaa vanhurskauttaan vahvistaa, eikä ole Jumalan vanhurskaudelle kuuliaiset.** Kun he sitten kuulevat meidän autuudenoppimme, kuinka meidän elämämme täytyy perustua ainoastaan Kristukseen eikä ilman häntä ole minikään arvoinen, alkavat he pilkata, kuten tämän saarnan johdosta sanoivat hänestä: **Hänellä on perkele, ja hän on mieletön; mitä te häntä kuulette?** Näin parjaavat he nytkin

oppia uskosta villitykseksi ja sanovat siten hyvät työt kiellettävän, mutta näin tuovat he sokeutensa oikeaan päivän valoon, sillä he eivät ymmärrä, mitä Kristus on, mitä on usko ja hyvät työt.

Mutta meidän, joilla, Jumalan kiitos, on oikea käsitys, tulee tästä evankeliumista oppia **kaksi asiaa. Ensiksi** ei kristikunnassa saa muuta opettaa kuin ainoata oikeata paimenta Kristusta. Varokoon jokainen itsensä kaikesta, mikä ei ohjaa häneen ainoaan, jolla tahdotaan omiatuntoja opettaa ja autuuteen nähden lohduttaa ja jota määrätään ja käsketään välttämättömästi noudatettavaksi. Sen vuoksi sanoo Kristus itsensä oveksi, jonka kautta ainoastaan on sisälle ja ulos mentävä, koska oppi, usko ja elämä yksin hänestä alkunsa saa eikä kenestäkään muusta, häneen johdattaa ja on ainoastaan hänessä löydettävä.

Toinen opetus on se, että kaikilla kristityillä on valta ja oikeus tuomita kaikki opit ja erottaa itsensä vääristä opettajista ja piispoista sekä olla heitä kuulematta. Kuulethan tässä Kristuksen sanovan lampaistaan: **Minun lampaani kuulevat minun ääneni, mutta ei he muukalaista kuule, eivätkä häntä seuraa, vaan pakenevat häntä, sillä ei he tunne hänen ääntänsä.** Voidaksensa tällaista tuomitsemista toimittaa on heille kuten juuri sanottiin, ohjeeksi annettu Kristuksen sana, että kaikki, jotka eivät Kristusta opeta, ovat varkaita ja murhaajia, jotka siis täten jo ovat saaneet tuomionsa, niin ettei muuta tunnusmerkkiä tarvita kuin Kristuksen antama. He ovat velvolliset tätä tuomiota noudattamaan ja sen nojalla pakenemaan ja välttämään kaikkia, keitä, kuinka suuria ja lukuisia he tahansa ovatkin.

He ovat siis täten virasta ja vallasta jo erotettuja, nuo, jotka tahtovat kirkkoa hallita eivätkä kuitenkaan teroita Kristuksen sanaa vaan omia käskyjään ja vaativat kuuliaisuutta kansalta, ollen muka piispoja, joiden hallussa

on kirkon sääntöjen mukainen hallitus. Sen vuoksi ovat myöskin Kristuksen lampaatkin velvolliset noudattamaan Kristuksen tuomiota ja pitämään heitä virkaheittoina, jopa kadotetuinkin, Kristuksen kirkosta erotettuina ja kirottuina ja heitä sellaisina pakenemaan. He

eivät saa suvaita heidän tuomioitaan ja valtaansa, jos tahtovat pysyä hurskaina, uskollisina Kristuksen lampaina, eikä hyväksymällä ja suostumalla ruveta seuraamaan mitä nuot muut, olkootpa sitten paaveja, piispoja tahi kirkolliskokouksia, toisin päättänevät. Amen.